

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „СТЕВАН ЧОЛОВИЋ” — АРИЉЕ
ГОД. II ● БРОЈ 5. АРИЉЕ, 29. НОВЕМБАР 1975. ГОДИНЕ ● ЦЕНА 1 ДИНАР

ПРВА ДИПЛОМА „22 А В Г У С Т” ДОДЕЉЕНА ЈЕ НАМА

ПОВОДОМ ПРАЗНИКА ОПШТИНЕ АРИЉЕ, 22. АВГУСТА ОВЕ ГОДИНЕ УСТАНОВЉЕНА ЈЕ ДИПЛОМА „22. АВГУСТ”. ДОДЕЉУЈЕ СЕ ЗА НАРОЧИТЕ ЗАСЛЕГЕ И ИЗВАНРЕДНЕ РЕЗУЛТАТЕ У РАДУ.

ДОБИТНИЦИ ПРВЕ ДИПЛОМЕ „22. АВГУСТ” СУ ФАБРИКА СИТА И ЛЕЖАЈА И ОСНОВНА ШКОЛА „СТЕВАН ЧОЛИЋ” ИЗ АРИЉА.

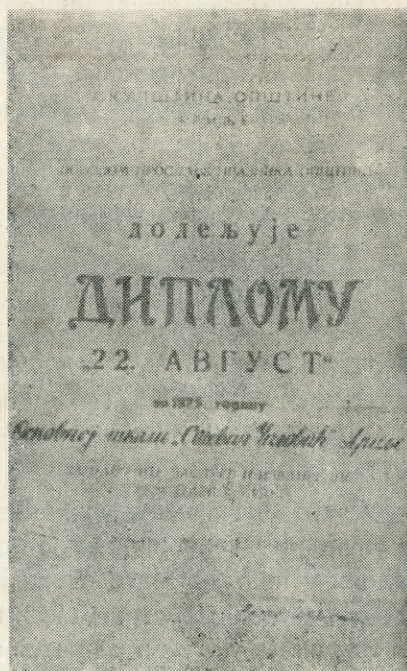
ТО ЈЕ ВЕЛИКО ПРИЗНАЊЕ НАШОЈ ШКОЛИ, А И ОБАВЕЗА ЗА ЈОШ ВЕЋЕ АКТИВНОСТИ НА СВИМ ПОЉИМА ЖИВОТА И РАДА.

ДРАГИ МОЈИ ЧИТАОЦИ,

ПОНОВО ВАМ СЕ ЈАВЉАМ СА ПРВИМ ДАНИМА ЈЕСЕНИ. НАДАМ СЕ ДА СТЕ СЕ ДОБРО ОДМОРИЛИ И ДА СТЕ СПРЕМНО ДОЧЕКАЛИ ПОЧЕТАК ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ. СТАРИЈИ СТЕ ЗА ЈЕДНО ЛЕТО, ПА ЋЕ И ВАШЕ ОБАВЕЗЕ БИТИ ВЕЋЕ. ЗАТО ОД ПРВОГ ДАНА КРЕНИТЕ НА РАД!

ЗА ПОСТИГНУТЕ РЕЗУЛТАТЕ У ПРОШЛОЈ ГОДИНИ, ПОРЕД НИЗА НАГРАДА, НАША ШКОЛА ЈЕ ДОБИЛА ПРИЗНАЊЕ ШИРЕ ДРУШТВЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ. ДОКАЖИТЕ СВОЈИМ РАДОМ ДА ЈЕ ОВА ДИПЛОМА ДОШЛА У ПРАВЕ РУКЕ.

ВАШ „О С Н О В А Ц”

Из Споменице палих борца и жртава рата у ариљској општини

НАРОДНИ ХЕРОЈ ЗЕВНИК ВИНКО ВИКТОР

Винко Виктор Зевник рођен је 28. јула 1914. године у Праши код Крања. У Словенији је изучио молерски занат. Припадао је напредном радничком покрету. Године 1941. протерали су га фашистички окупатори у Србију за ужички крај пред само избијање са једном великом групом Словенаца.

Винко Виктор Зевник је доспео у ужички крај пред само избијање народног устанка. Када су партизанске акције и овде почеле да разбијају окупаторску власт, Зевник се прикључио Првој ариљској партизанској чети и због своје храбрости постао је омиљен међу борцима под именом Венктор. Учествовао је у многим акцијама са ариљским партизанима. Када је, почетком новембра 1941. године, у Ужицу основана Словеначка партизанска чета, Винко Зевник је, као проверени борац, постао водник у овој јединици и са њом прошао бојишта од Карана до Прањана. Из ове чете се Винко Зевник поново вратио међу ариљске партизане.

Приликом повлачења Виктор Зевник учествује са Ариљцима у борби код Клисуре, а нешто касније се истакао својом храброшћу у борби код села Висоне, 6. јануара 1942. године. Затим је рањен на прелазу реке Увца и лечен у нововарошкој партизанској болници.

Приликом оснивања Друге пролетерске бригаде Винко Зевник ушао је са борцима из ариљског краја у другу чету првог батаљона и следио ову јединицу на њеном борбеном путу.

У лето 1942. године Винко Зевник је упућен у Словенију, где је постао водник у пратећој чети словеначког Главног штаба. Почетком 1943. године Зевник је укључен у пратећи вод партијског руководства Горењске. Септембра исте године Винко Зевник постао је командант батаљона у бригади „Јанко Премрл Војко“. У фашистичкој офанзиви против словеначких

Народни херој Винко Зевник Виктор

партизана велика непријатељска колона је продирала на положају овог батаљона. Винко Зевник је са својим борцима успео да заустави непријатељско надирање од правца Идрије. У часу када су немачке јединице биле далеко надмоћније, командант партизанског батаљона је подигао дух борбености међу борцима и кренуо на јуриш против тенкова. У том јуришу је погинуо Винко Зевник Виктор, у новембру 1943. године, у својој Словенији.

Народ и партизански борци ариљског краја знају за Виктора, неустрашивог Словенца, који се у Србији тукао против окупатора и за слободу своје Словеније.

Винко Зевник Виктор проглашен је за народног хероја 20. децембра 1951. године.

Вести из наше школе

ДАНИ ЕСКУРЗИЈЕ
У ДУБРОВНИКУ

Четири дана проведена на ескурзији, брзо су прохујала. Ученици осмог разреда Основне школе „Стеван Чоловић“ из Ариља, никада неће заборавити ову ескурзију и оно што су на њој видели.

Пут нас је водио преко Титограда, Цетиња и Котора у Дубровник, а на повратку смо видели и Сарајево. Да је релација била лепа, потврдио је и број ученина. Било нас је деведесет-осам.

Први дан је био и један од најлепших. Два музеја посећена у Цетињу, кршевитом граду Црне Горе, оставила су веома јак утисак на све нас. У првом музеју су били изложени салони, собе и трпезарије дворца краља Николе. Изрезбарено дрво махагонија, велике и до један метар високе кинеске и јапанске вазе, вредне слике и сребрена посуђа, која датирају из времена старе Црне Горе, оставила су пријатна сећања.

Други музеј или „Његошева биљарда“, био је нешто мало мање вредности, али ипак вредан да се види. У њему је и релјеф Црне Горе израђен од гипса, а обојен бојом песна. Нису нам се свиделе једино слике савремене уметности изложене у ходницима музеја, које су, судуларале од ове вредне зграде.

Истог дана, посетили смо и манастир у коме је био смештен још један од музеја Цетиња, у коме смо видели најстарије црквене књиге писане руком и одећу старих краљева и владика, међу којима се налази круна Стевана Првовенчаног, украшена дијамантима и драгим камењем.

И следећи дан био је пун одушевљења и узбуђења. Видели смо Његошев маузолеј на Ловћену, који је израђен по пројекту Ивана Мештровића. Овај споменик, јединствен у Европи, па чак и у свету, држи две наријатиде тешке по 7,5 тона. У самој унутрашњости маузолеја налази се статуа Његоша који у крилу држи књигу, а изнад њега се налази орао, симбол слободе црногорског народа. Кип је исклесан из једног дела црног мермера тешког двадесет осам тона. Изнад бисте, на самом плафону овог објекта, одмах пада у очи златно — сјајна површина. То је мозаик израђен у Венецији од кристалних плочица позлаћеним четрнаестонаратним златом. Четири метра испод статуе Његоша, налази се гроб овог цењеног црногорског Владике. На гробној плочи су исписане године његовог рођења и смрти. Када се прође са друге стране маузолеја, пред очима се створи диван поглед на Црну Гору и Боку Которску. Са те висине се виде Проклетије које чине границу између Албаније и

Манедоније и Бари, једно од већих Италијанских пристаништа на Јадрану. Наша посета маузолеју ближила се крају. И, опраштајући се од овог драгоценог црногорског и југословенског споменика, нисмо могли, а да још једном не погледамо Црну Гору, онакву, каква изгледа са Ловћена.

И осталих дана ескурзије је било пријатних изненађења. У Дубровнику смо посетили изложбу акваријума, а посебно нам се свидела возња бродичем којим смо се возили од Дубровника до острва Локрум и натраг.

У Сарајеву смо видели и Земаљски музеј који је састављен из три зграде, између којих се налази ботанички врт, богат ретним примерцима светских биљана. Овај музеј је богат како археолошким, тако и етнографским и природним открићима. Посебно нам се видео етнографски део музеја, где је на специфичан начин представљен живот за време турских освајача. Ту су направљене просторије са оригиналним намештајем из тога времена и са воштаним луткама које верно приказују људски лик.

Посетили смо и Башчаршију закатлијски део Сарајева.

Али све је то тано брзо прошло. Толико је било лепо, да нисмо ни осетили кад су прошла она четири дана и кад смо пошши у школу. Све је остало као један сан који је био и прошао, а који ће нам остати дубоко у сећању. Пријатно ћемо се сећати ове ескурзије, можда зато што је било лепо, а можда и што је била последња из основне школе.

Гордић Мирјана, VIII а

Крсмановић Јовица, VI а

Кратак предак и фотографија за успомену

НА ЂЕРДАПУ

Ове године ишли смо на ескурзију на Ђердап. Дуж пута смо могли сви заједно да се дивимо лепотама тих предела. Пролазили смо поред малих и великих река и кроз најразличитија насеља. У њеним смо се и заустављали. Пуни радозналости размислили би смо се на све стране попут мравца. Код Зајечара смо посетили споменик који симболично представља вешала. Ту смо се за успомену слинали са наставницима.

Тог дана смо посетили и Ресавску пећину. Пред уласком смо се тиснали и једва смо ченали да уђемо. Када смо пошли водич нам је рекао да је пећина случајно отворена 1962. године. Пошто нам је испричао њен историјат и напоменуо да ћемо ући и у неке дворане које се по лепоти издвајају, кренули смо. Те дворане су биле: Блатна дворана, Дворана кипова и Кристална дворана. Мени се највише допада Дворана кипова. Добила је име јер је у њој природа извајала неколико кипова. Неки од тих кипова су: Мајна с дететом и Сфинга погнуте главе. Да би се сви ти кипови створили било је потребно неколико милиона година.

Другог дана смо стигли на Ђердап. После обиласка електране похрилили смо на игралиште. Уморни од игре те ноћи смо слатко спавали. Следећег дана кренули смо у родни крај. Били смо весели а и тужни што напуштамо једно пријатељско и другарско путовање по пределима Источне Србије.

Наши радови

ЈЕСЕН

Јутро је. На прозору моје собе клизе сребрнасте капи росе и сливају се на окно још увек мокро од синоћне кише. Кроз замагљено прозорско стакло пробијају се први зраци јесењег, зубатог сунца и падају на предмете око мене.

Јесен је. Стигла је тако неочекивано, тако брзо, као што су отишле и птице остављајући за собом пустош. Иза њих је остала сва ниша, сви суморни и бескрајно дуги дани. За њима су остала опустела увела поља и голе шуме. Оставиле су само понек оучљиво гнездо које се једино види између сувих и крхких гранича дрвећа, и које ће једног дана или једне ноћи одувати ветар што шуми између ливада и њива, и чује се међу шашљикама кукуруза и у набујалим мутним потоцима.

Остале су за њима све бескрајне досадне вечери испуњене успављујућим звуцима падања крупних ледених капи кише. Остале су да штрче дршке увенулих цветова, опало је лишће по воћњацима.

Како је сурова та јесен Она не зна за живот, за љубав. Она не зна шта је то прва топла пролећна роса на латицама цвећа и травни и не зна како изгледа живот једног лептира. Увек собом доноси кишу, завијену у тмурне, мрке облаке и досадне дуге дане, а још дуге ноћи.

Можда баш она жели све лепоте пролећа; можда их жели само за себе. Али проћи ће је пакост. Вратиће она нама све сунчане дане. Вратиће нам она тихе звездане ноћи, дивне и благе, у којима се дуго, дуго бдије и размишља о срећи и љубави, о дивним временима која су прошла и која ће доћи. Вратиће нам све срећне дане када се заборавља на тугу и нада сваког заокупља сунчана пролећна радост.

Гордић Мирјана, VIII а

Сећаш ли се

Сећаш ли се дана тих
над су нам руке била крила,
сећаш ли се дана свих
ах, како је река чудесна била.

Сећаш ли се
тад смо по земљи летели,
сећаш ли се
тад смо кроз живот газили,
и допливали до овог места.

Сећаш ли се нашег детињства
над смо били безбрижни.
Сећаш ли се онда над је у цвећу,
била земља сва.

А сада, шта сада,
путеви се разилазе
и само стисак руку,
збогом и сузе.

Станојна Солујић, VIII а

Остало је само Тата
сећање

Сећаш ли се Данице, оног црног дечана, онога са плавим очима које су те подсећале на парче ведрога неба, онога што ти је стално говорио „здрво“ и дирао те док смо били у реду. Био је немиран, привлачан, чинило ми се волиш га. Можда. Носио је онај жути качкет, знаш. Говорила си да је много симпатичан. Волео је музику, пливање и ону Syzi Quatro. Ону певачицу. Знаш.

Сећаш ли се Данице? А тек вишње. Лудео је за њима. Онај Владе. Твој Владе. Само твој.

Једном сте се посвађали, због мале ситнице. Али то није дуго трајало. Погледи су Вам се опет сударали на часовима са малим смешном на уснама које су јасно говориле радост. Његов поглед прирастао ти је срцу, његове очи, цео тај Владе.

Сећаш ли се Данице, оних плавих љубичица које ти је дао. Њихов мирис опијао ти је срце, а још више он. Тај Владе.

Једног дана посвађали сте се. Видела си га у друштву једне девојчице. Ниси га више ни погледала. Никад. Због чега. Питам се и сада. Зашто? Покушао је на све начине да поврати оно прошло време. Зашто си га одбијала?

Сећаш ли се Данице онога дана када је нестао. Можда због твоје тврдоглавости, због ретних оштрих одговора који су му ломили срце.

Знам Данице, сада знам да га волиш, немој ми рећи не. Та мала реч није убедљива. Више нема оног жутог качкета, оних плавих очију. Тог једног Владе.

Више нема приче о Syzi Quatro и њеним песмама, вишње нису тако укусне, нема више радости у разреду, нема га више. Остала је само тишина и један знак питања.

Биљана Томовић, VI ц

Тата је најбољи човек
Тата је моја душа,
Тата је радост моја
Тата је моја љубав.

Тата је пут куда идем
Тата је моја милост,
Тата је најбољи човек
Тата је моја душа.

Милун Милошевић, IV б

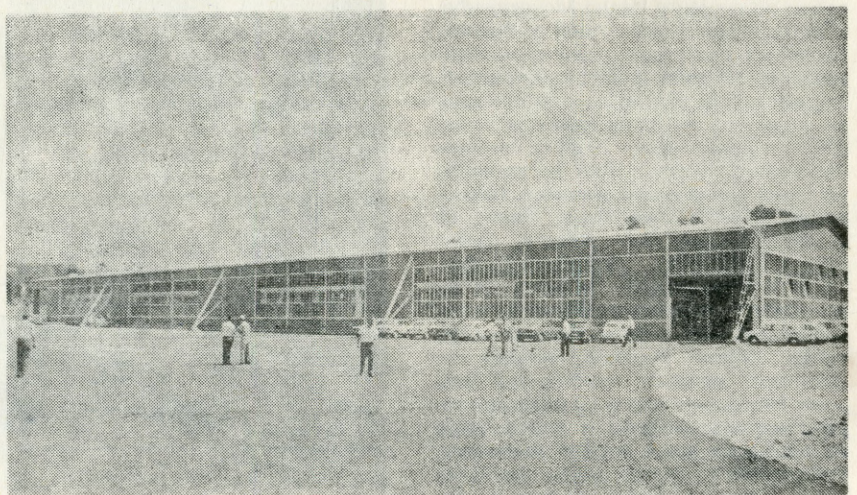
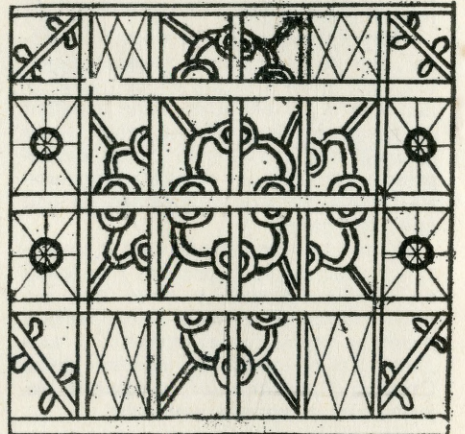
Ја и птица

Ја ухватио
једну птицу
она мене за прст кључну.

Хтедох крила да јој срењем
тад се снађе
па побегне.

Она лети
сва весела
за њу страха
више нема.

Бера Топаловић, IV а

Фабрика опене у Вирову

Новинари на послу

ЈУЧЕ ДАНАС, СУТРА У НАШЕМ КРАЈУ

У оквиру рубике „Млади новинар на послу“ посетили смо председника Скупштине Општине Ариље, друга Драгана Шапоњића, који нас је љубазно примио и на наша питања дао податке интересантне за наш лист и читаоце.

— Ариљска општина има површину од 35.000 ха на којој живи око 20.000 становника. Од тога око 3000 радника у привреди и 300 у друштвеним службама. Пре рата, изузев мало трговине и занатства, мештани овог подручја су се искључиво бавили пољопривредом. Самим тим је и радничка класа била малобројна па је као таква дочекала и 1941. годину, рекао је друг Шапоњић.

— 1941. године Срески комитет Номунистичке партије у Ариљу организовао је позив на устанак. 30. јула 1941. године на Острешу је формирана Прва ариљска чета, а само двадесет два дана касније Ариље је било слободно. Упоредо са борбом рађено је на стварању ослободилачке власти радног народа. Први народноослободилачки одбор формиран је у Радобуђи, августа 1941. године. Оно 70 бораца из ариљске општине ушло је у састав II пролетерске бригаде и са осталима борцима прешли борбени пут од око 25.000 км. Овај крај дао је шест народних хероја од којих је данас један жив. Борби у овом крају највише је допринео народни херој Стеван Чоловић. Погинуо је 2. новембра 1941. године у одбрани слободне Ивањице.

— Послератни развој је био успорен до 1960. године. Од тада се од занатских делатности прелази на индустријску производњу. Данас је на овом подручју развијена текстилна и метална индустрија, грађевинарство, пољопривреда, трговина и угоститељство.

— 70% становништва бави се пољопривредом, која је такође напредовала и развијала се, тако да се све више производи за тржиште и све се више примењују агротехничке мере. Развијено је воћарство, сточарство, гаји се кромпир и јагодасто воће. Са времена хладњача омогућава да се производња малине и рибизли све више развија у овом крају. Са развојем привреде у овом крају не можемо бити сасвим задовољни, јер нису искоришћене све могућности. Кроз ову општину протичу две реке, Рзав и Моравица, које треба искористити у циљу туризма. Велико богатство лежи у шумама које су подигнуте покретом горана. Рудно богатство је недовољно испитано. До сада знамо за лежишта кварцног песна чија се експлоатација припрема. Има и мангана и украсног камена, руде гвоњња, лигнита и др.

— Упоредо са привредом ова општина доживљава и друштвени развој. Основно образовање похађа 98% деце а створени су услови за даље образовање. У области здравства ра-

ди 10 лекара (1 на 2.000 људи). У Ариљу је изграђен моделаг дом здравља, а по околним селима се адаптирају и завршавају амбуланте. Посебан проблем је недостатак објеката културе јер су све снаге уперене на привредни развој. Радни људи и грађани ове општине се такође залажу и за развој социјалистичких односа. Делегатски систем омогућава да у свим другим пословима одлучују сви људи. Из делегатског система је израсла и Скупштина општине и Скупштине самоуправних интересних заједница које су до сада образоване у областима: образовања, здравства, децје заштите, културе и физичке културе, и запошљавања, а касније ће бити и у другим областима.

22. август, — дан првог ослобођења Ариља Статутом је одређен за општински празник. Ове године су тог дана сумирани привредни и друштвени развој ове средине па су заслужним организацијама додељене друштвене награде. Дипломе „22. август“ су подељене: Погоњу Ваљанице банра, „Слободан Пенезић — Крцун“ у Ариљу и Основној школи „Стеван Чоловић“ из Ариља. Похвалнице су уручене, Милисаву Стојадиновићу, раднику предузећа „Пролетер“ из Ариља, петронију Целебџићу директору Основне школе „Јездимир Трипковић“ из Латвице, Властимиру Радуловићу наставнику Основне школе „Стеван Чоловић“ из Ариља, Перу Јовановићу раднику из Крушчице, Општинском штабу територијалне одбране Ариље, Обраду Гордићу пољопривредном референту, СО Ариље, Миљку Стојадиновићу, пољопривредном произвођачу из Радобуђе, Емилији Красић, радници предузећа „Нолор“ из Ариља — завршио је своје излагање друг Шапоњић.

Разговор водили:

Дара Митрић, VIII б
Гордана Стојић, VIII а

ПОСЕТА ОСНОВНОЈ ШКОЛИ
„ПЕТАР ЛЕНОВИЋ“

На Дан тридесетогодишњице ослобођења Пожеге, Основна школа „Петар Леновић“ позвала нас је да посетимо њихову школу.

Домаћини су нас љубазно примили. Том приликом читали смо неке наше радове, а чули смо и радове ученика из Носјерића и ученика основних школа из Пожеге.

После посете обишли смо изложбу чувених слинара у холу школе. Склопили смо нова познанства са љубазним домаћинима.

На одласку изразили смо жељу да наша сарадња што дужи траје повезана искреним дружањем. Узели смо и неколико њихових радова да објавимо у нашем листу.

Гордић Гордана, VI ц

„ПРОГРЕС“ — НЕИМАР НАШЕГ
ГРАДА

У циљу задовољавања комуналних потреба на подручју варошице Ариље, 1956. године формирано је Комунално предузеће које 1959. године добија име „Прогрес“. Од јануара 1967. године „Прогрес“ послује као погон са самосталним обрачуном у саставу Г. П. „Златибор“ из Титовог Ујница. Уклапајући се у нове самоуправне односе наше заједнице предузеће 1973. године прихвата самоуправни споразум о удруживању у оквиру Г. П. „Златибор“ па од тада послује као ООУ.

Од малог предузећа са 20 радника, прерасло је у колектив који данас има 593 запослена радника. Овакво повећање запослености последица је мењања делатности рада. Данас је основана делатност овог колектива грађевинарство, ниска и висона градња, производња грађевинске столарије, извођење грађевинско — занатских радова; постављање инсталација и браварски радови. Своју пословну активност обавља преко јединица удруженог рада: грађевинске оперативе, фабрике глинених производа, браварске радионице, столарске, електро погона и ресторана друштвене исхране. Оператива се уско специјализовала за изградњу фабрике опенарских производа. Тренутно имају градилишта у Новом Саду, Београду, Њаневцу, Бору, Ивањици, а у плану су и многи други објекти.

Секретар предузећа, Милија Ојданић, упознао нас је са плановима предузећа у будућности. Битног проширивања делатности неће бити али се планира усавршавање рада, стручно образовање радника и набавка савремене опреме.

Предузеће чини све и на побољшању животних услова својих радника. Већина их је добила кредите за индивидуалну стамбену изградњу. А сви радници имају могућност да се школују, у оквирима све струке. У жељи да се што више радника задржи у колективу, стимулација за минути рад, зависно од година службе у предузећу, креће се од 3% до 11%. У лепо уређеном ресторану спремају се јела за све чланове колектива а радници плаћају 1/3 економске цене оброка.

Организација СК у односу на број запослених није велика. Али се чине напори да се што више људи, који су се својим радом доказали, прими у чланство. О свим битним питањима одлуке се доносе на зборовима радних људи, па се самоуправљање сваким даном све више развија.

Културни живот радника не може се боље организовати, јер су радници смештени на многим градилиштима. Једино су стални учесници Радничких спортских игара, где постижу запажене резултате.

На крају, зажелели смо колективу, да постигне још боље резултате, да разумевање и сарадња у колективу буду полазна основа за постизање задатана у будућности.

Разговор водили:

Луновић Мира
Пилчевић Мирјана
Томовић Биљана

Наши радори

Моје детињство

Где ли је сада моје детињство?
Сигурно је само и негде лута,
Можда га је украо неки зли лопов
Ил'спава у џеповима старог капута.

Моје детињство било је весело
оно никада није патило,
али једном је негде нестало
и више се није вратило

Сада је оно можда далено
можда је тужно, можда пати,
ако га случајно сретнете негде
реците му да ми се одмах врати.

Милуника Јеверичић, VIII б

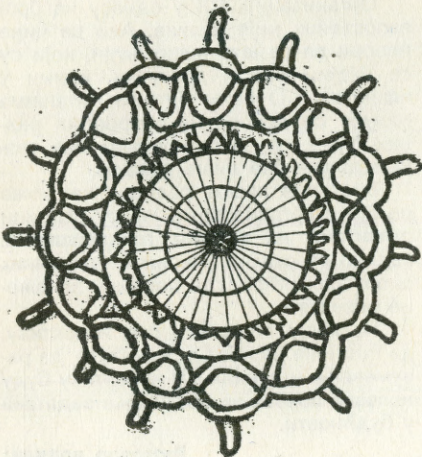
ПОЗИВА МЕ ЗЕЛЕНА РАСЦВЕТАНА ПОЉАНА

Блистало је руменило мајског сунца.
Бистри потоци јурили су у долину.
Небо је било као лан. Свуда се осећао
мирис цвећа. Мале мушице и бубице
милеле су на све стране. Свуда се
осећало да је стигло пролеће.

Тога јутра сам се упутила у шетњу.
Пошла сам на једну ливаду. Благ
поветарац доносио је мирис цвећа.
Ливада је била прекривена звончићима,
дивљим ружама и нарцисима. Кроз
долину јурио је бистар поток. Био је
толико бистар да се могао разазнати
разно камење. Врбе дуж потока су
огледале своја лица. Сунце је своје
последње зране бацило на ливаду и
нестало.

Морала сам се вратити кући. Цвеће
и лептири су ми довинивали „Дођи
опет!“ Да, и морам сванако доћи.

Славна Радуловић, IV а

Село

Покрај реке Мораве
ведро и весело,
простире се као ћилим
моје родно село.

Најлепше је моје село
тако ми се бар чини,
у њему сам срећна
и лети и зими.

Милна Луновић, VI д

Залазак сунца на Јаграну

Седела сам на обали мора посма-
трајући задивљено како сунце пада
негде иза планина. То дивно, златно
сунце преливало се у мору, у хиљаду
боја: жутој, црвеној, наранџастој, љу-
бичастој, зеленој и плавој. Понекад би
те дивне златне боје узбурио неканав
мали залутали таласић неке рибарске
барке која је тада пошла у лов на
рибе. У том крају рибе су се хватале
већином ноћу и већ су се прве барке
појављивале на пучини. Последњи зра-
ци сунца обасјавали су њихове мале
чамчиће док су се они полако удаља-
вали на пучини. Последњим зрацима
сунце као да се опраштало од мора.
Дивне златне боје су полако неста-
јале, а њих је смењивао црни мрак но-
ћи се надвио над то приморско место
као неки плашт.

Гордана Гордић, VI ц

Р е к а

Гледам реку,
низ поља вијуга
зелена је вода.
живахна и будна.

Али паде ниша,
слише се потоци
набуја нам река,
није више лепа.

Мутаповић Ранна, V а

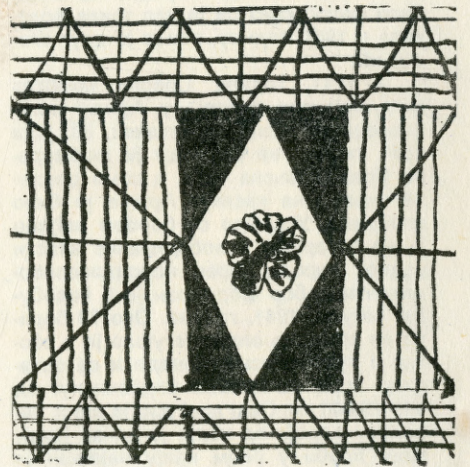
Мој родни крај

Док месец и звезде на починак иду
сребрено сунце иза горе се рађа
Док први зраци зоре се беле
Моравом плови једна лађа.

Из луга се зеленога
чује птичија песма весела
а поред њива друм је прашњав
који вијуга посред села.

Лани облачићи небо красе
деца весела трче у гај
мноштво јагањаца на ливади пасе
ето танав је мој родни крај.

Јеверичић Милуника, VIII б

Воће и поврће на нашој пијаци

Све наслагано на тезге воће и поврће
као да седи и смеши са људима који
га гледају. Велике, жуте и сочне кру-
шке подсећају на хладне сладоледе,
док њихове сроднице јабуке миришу
на розно цвеће у ливади. На понекој
јабуци види се жут листић који се
савио па као да се на сунцу греје.
Около овог сочног воћа журе мале
вредне пчелице. Јуре тамо и амо само
да што пре себи сакупе медног сона.

Млад, тек сазрео парадајз греје
се на топлом летњем сунцу. Из поне-
ног прслог тече врућ сок као вода из
превртнуте коффе. Краставчићи су поди-
гли све мале главице и посматрају
веселе купце. Њихова зелена кора по-
чела је да жути од сребрног сунца.
Младе главице купуса опустиле су
своје велине, чисте и изборане лиске.
Шиљате паприке вире између својих
другарица и показују купцима шаре-
нило својих боја. Њихови шиљати ре-
пићи су танки, витни и ружичасти.

Кад прођеш поред пијаце мири-
шеш на зреле, сочне и жуте крушке,
Сладан сок највише привлачи пчеле
и осе.

Зорица Јовановић, VI б

Сарадници из других школа

ПОЖЕГО!

Ти ниси мој родни град, али у теби проводим најлепши део живота — детињство.

Срећна сам што растем у миру, што слободно норачам твојим улицама и слушамо песму бригадира. Ови синови наше земље па и твоји, заслужни су за срећу свих нас.

Пропатила си много. Из безброј рана текла ти је крв. Али је бунтовни дух јачао, растао. . .

Румене латице цвећа, слободно плаво небо, шарени лептир, насмејано дете, које расте у миру — то је твоја садашњица.

Најлепша си у септембру. То је твој месец, јер славиш слободу, зрачним заставама.

Честитам свим срцем. Пожего!

Ана Стишовић, V/2
Основне школе
„Петар Леновић“

ГРАДЕ МОЈ
КОЛЕВКО ЉУБАВИ И СРЕЋЕ

Данас се навршава 30 година од дана су те твоји храбри синови први пут ослободили, од дана када је фашистичка, издајничка цонула престала да каља твој светли образ. Данас си бајна вила коју чувају вечни странари: Лорет, Благаја, Трешњица. У твојим рекама нупа се сунце. На главама зелених плесачица певају птице. У златним праменовима девојачке косе расту по оближњим пољима цветају црвени макони. Из непрегледних филмова протнаних росним бисерима буде се лептирови а у висину, љубећи плави бескрај динжу се многобројне, културне и стамбене зграде Улице и паркови су пуни слободних грађана, пионира и омладине, чија срца образују буктињу коју ни једна сила не може угасити.

Олга Ракочевић, VII а
ОШ „Е. Остојић“ Пожега

ВЕЧЕ

Силази сунце, сенке се дуже, чује се граја посланих врана, сова се јави, спушта се вече лагано, тихо, без падобрана.

Мијушновић Аница, VI а
ОШ „Ј. Трипковић“ Латвица

Ноћни страх

За време вечере мама ми рече: „Дано донеси ми чашу воде“. Устала сам и пошла кофи, али видела сам да воде нема. Међутим, знала сам да је мама жедна и да треба да је послушам.

Досетих се да јој овако кажем: „Мама одох у нову кућу да нађем једну књигу“. Она ми одобри. Кријући сам узела кофу и кренула на воду. Напољу мрак. Ништа се не види. Месећ је заспао за брег, тако да ни зрачак светлости не обасјава пут којим идем. Плашим се и својих корана. Све ми се чини да немо иде замном. Окрећем се али никога нема. Стижем на воду и захватам. Сетих се неких страшних прича и обузе ме још већи страх. Срце ми се следи. Брзо узех кофу и кренух кући. Успут ме хвата језа.

Кад сам стигла, мама ме упита: „Где си била до сада?“ Ја јој показах кофу: „Ево где сам била“. Она ми приђе и помиловаме. Била је задовољна што сам тано поступила.

Ујутру сам пошла у школу. Ишла сам истим оним путићем. Стала сам и загледала се. Хтела сам да сазнам шта је то ноћас пукло. У близини спазих једну јабуку са сломљеном граном. Вероватно ју је ветар сломио.

Бојић Даница, VII
ОШ „Ј. Трипковић“ Латвица

ЈЕСЕН У МОМЕ КРАЈУ

Јесен је. Природа се умртвила њена зелена основа се занутила од увећаног лишћа и зрелих плодова.

У долинама река и на стрминама брда сазреле су дивље јабуке и крушке. У тамној шумској чести скривају се по који осамљени цветић. Чист као кристал планински ваздух напојен је мирисом увелог лишћа и дахом пооране земље. Сунце се илони западу и дуге вечерње сенке пружају се по планинским косама.

Гранитни врх Повлена, позлаћен сјајним вечерњим зрацима блиста се према дубини модрога неба. Дневни живот шума се све више гаси.

У даљини јењава мелодично кликтање птица које се удаљавају на југ.

На пропланку тамне церове шуме одјекнују метални звуци сенире. Људи припремају огрев за суморну јесен и хладне зимске дане. Гљацају тешки гвоздени точкови по расквашеном путу са тужним клопаранем точнова означено је почетном новом годишњег поглавља, почетак јесени.

Алексић Љиљана, VIII/2
Основна школа
„Мито Игумановић“,
Косјерић

Била сам сама

Ноћ. Тишина. Седим сама у кући и чујем ветар. Читам неку књигу. Њена садржина је узбудљива. Да ли сам закључала врата? Устајем и пробам да их отворим. Закључана су. Поново узимам књигу.

Одједном чујем коране најпре удаљене па све ближе и ближе Срце ми лудо куца. Долази до врата и послушнујем. Кораци одјекнују ходником. Бројим свани. Непозната особа пренорачила и последњи степенник запела за моју ципелу и пала. Затим гуића и устаје. Кад је одјенуло звонце ја сам одсочила од врата. Звонце је још неколико пута огласило нечије присуство. Мој страх достигао је врхунац када је непозната особа почела да лупа на врата. Нисам знала шта да радим. Сузе су ми саме текле. Одједном, зачух звук наших кола. Значи, стижу мама и тата. Пред вратима их чена изненађење. Али они су брзо схватили о чему се ради. Откључала сам врата и полетела мами у загрљај. Тата се побринуо да пијаног човена изведе из ходника. Када сам се мало средила испричала сам им шта се догодило.

Тата ме упита: „Јеси ли знала да кроз закључана врата нико не може ући“? Знала сам али сам се ипак плашила, била сам сама.

Кривачић Славица, VIII а
ОШ „Ј. Трипковић“ Латвица

У трави . . .

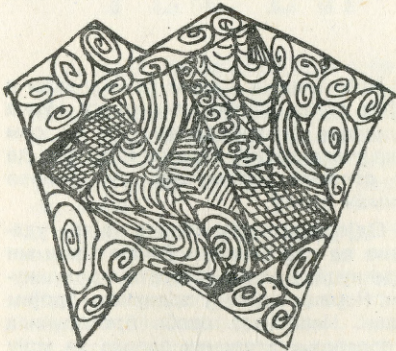
Негде, између лишћа висоних топола провирује, зрачан сунца. Оно се нупа у плавом, сребреннастом, небесном своду, пуним облачића. Облачићи круже као неке крпе по ваздуху. Сигурно су залутали.

Одсјај сунца пада на изгажену, искрваљену траву. Још свежа, црвена крв сија се, а златно сунце, безживотно телашце. Мало, ситно, мршава. Била је то девојчица од 5 година, а тако је изгледала као да има само 2.

Мале ручице, раширене на трави, танке, као да прете немачкој војсци, што су је убили. Трава, само што није покрила ситну главицу, рашчупане косе. . . По њеном рањавом али ипак нежном лицу види се радост, веселост. Њене усне, претворене су у благ, нежан осмех. . . Детињство, од 5 година. Да, то је само тано мало.

Трава се лелуја. Све је тако лепо, весело. Чује се шумор безбројних топола. Зрачан сунца и даље провирује. . .

Снежана Тамић, VI/2
О.Ш. „Мито Игумановић“
31260 Косјерић

Наши радови**Писмо**

Чекала сам те некад
чекала испод храста
чекала да станеш
али ти не заста.

Чекала сам те некад
нод витних јела

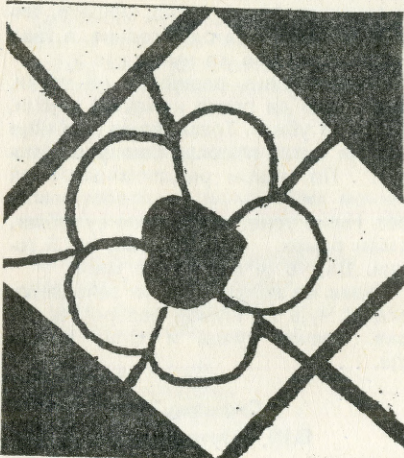
а гране су се повијале од снега,
а мени није било тешко да чекам,
јер чекала сам поглед од њега.

Чекала сам те некад
где цветају руже,
да ми пружиш
руну, друже.

Чекала сам те некад
нод обале реке
да ми канеш једну реч
једно слово,
ал ти не учини ни ово.

Чекала сам те некад
а данас ти пишем
да те не чекам више
и знај да моја суза жели
сво чеканье да брише.

Станојна Солујић, VIII а

З Е К А

Трчи, трчи... Зека,
сред поља далена.

Зека ловцу прноси
да га у реп погоди.

Топаловић Гордана, V б

ТВОЈА МАТИ

Четвртан је. Киша роси, дан је по-
мало тмуран. Ти мали дечаче још си
ту. Зар још увек ниси код куће? Не
ти у зеленим панталоницама, већ ти
смеђи са пегицама прено прџастог но-
сића.

Гле нано се окрећеш! Да знам,
осврћеш се и осећаш као да те увек
нено прати. Не знаш ко је то? То је
твоја мати и њене очи. Она сада седи
код куће и боји се да се теби нешто
не догоди. Ти се овде безбрижно иг-
раш, док она пати. Зашто си такав?
Узми твоју торбицу и пођи кући. Си-
гурна сам да ћеш мајну затећи забри-
нуту са сузама у очима, а те добро по-
знате руке прекриваће је лице.

Иди, иди молим те, а сутра ми ре-
ци да ли сам била у праву.

Солујић Станојна, VIII а

ПОЗДРАВ ШКОЛИ

Школице драга, волим те ја
у теби стенох знања сва.
Ти ме водиш кроз животни пут,
ти си цвет поносно уздигнут.

Милан Цветић, VI ц

КРОКОДИЛ

У жаркој Африци
где тече дубони Нил
живи крокодил.

На обали се рене сунча
и у реци спава, купа.

Никад му није требала кућа
од цигле, блата и прућа.

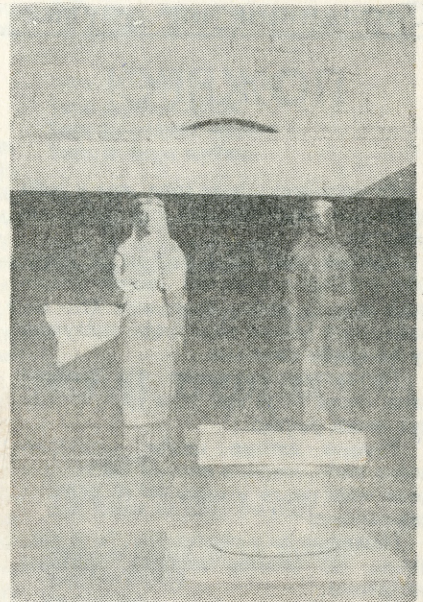
Снежана Радуловић, VI ц

ПОТОЧИЋ

У далекој шумици
поточић жубори,
цврнућу птичице
у зеленој гори.

Оно њега цвеће
и зелена трава,
поред њега млада
ношутница спава.

Вуновић Весна, IV ц

ПУСТИ ЈЕСЕЊИ ДАНИ

Са првим јесењим лишћем и сувом
полеглом травом, стигла је туга. За-
једно са ветром што решета између
сувог грања и опалог лишћа, у дру-
штву сломљених грмова, донела ју је
јесен. Суморна, тужна и жута, донела
је собом и црни облак суза што пре-
кри летње сунце и обузе све звезда-
не ноћи и сунцем обасјане дане.

Нестале су чаробне ноћи машта-
ња и сањарења. Нема више младих
заљубљених парова, нема више неж-
них шапутања. Остала су пуста саста-
тајалишта и монре, кишним сузама
окупане клупе. Сапрала је и збрисала
киша сва написана и ножићем изрез-
барена имена младих. Није оставила
ни један траг.

Остао је само ветар да тужно цви-
ли и ремети тишину уснулих шума и
пропланана, и да својом тужном пес-
мом подсећа на срећом проткане лет-
ње дане.

Гордић Мирјана, VIII а

ВЕЧЕ НА РЕЦИ

Често ме узбуди приказ првих ве-
черњих часова, а нарочито ме опија
лепота бучних валова реке! Увече,
док месец баца своје прве зрине на
валовиту реку, посматрам њено мало
корито. Од сваког намена назирем
нену авет, а од усијаног таласа непо-
знато лице са упереним светлом низ
реку. Помислим: „Можда то неко као
ја посматрам ове чари природе“, али
насније постаје све јасно. И одједном,
као по мојој наредби, месец залази за
облане. Само помало његови стидљи-
ви зраци гледају реку.

Узбуђена полазим даље, а у мени
остаје жеља да свани нови сусрет са
реном буде лепши.

Бисерна Ђурић, VIII а

Забавна страна

Укрштене речи

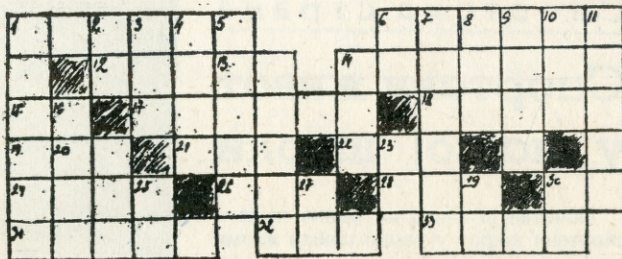
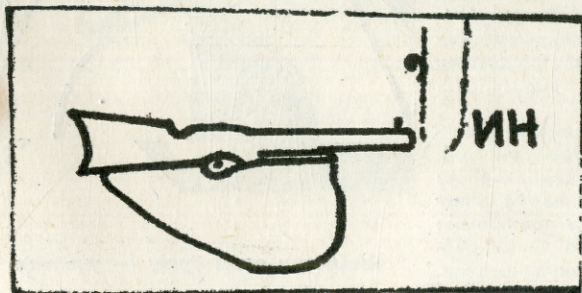
ВОДОРАВНО:

1. није мали
6. човек који сначе
12. полупаразитсна биљна
14. пријатељи
15. аутомобилсна ознака за Ниш
17. загонетна, тајна
18. плод биљне нанаовца
19. врба
21. сираћеница за ирсну републиканску армију
22. наша позната фабрика постелина
24. усвијана вулканска маса
26. Индустија Тринотаже Ариље (сираћеница)
28. поназна заменица
38. према
31. летописи
32. папагај
33. држава у Азији.

УСПРАВНО:

1. зачин
2. име глумца Марвина
3. назив
4. познати амерички кошарнаш
5. прастановници балкана
6. својеручно (свр.)
7. део тела (мног.)
8. турски старешина
9. ноношке (од миља)
10. име глумице Гарднер
11. рајсланда иглица
13. име хњижевника Кристи
14. упитна речца
16. мушко име (Ивица)
20. име глумице Гарднер
23. 10. и 17. слово азбуне
25. упишите АЛ
27. мера за површину
29. упишите ИР
30. два иста слова.

Богичевић Славољуб VII,а

Песма о вуку

Био једном један вук,
волео је бели лун

Пронашли су тога вука,
по мирису белог луна.

Вече

Силази сунце, сенке се дињу,
чује се граја поспаних врана,
сова се јави, спушта се вече
лагано, тихо без падобрана.

Мијушновић Аница, VII а
ОШ „Ј. Трипновић“ Латвица

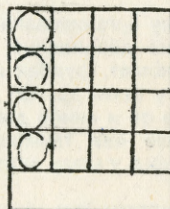
REBUS

УКРШТЕНЕ РЕЧИ:

1. Наша песникиња (Алечновић)
2. Прибор за рад
3. Женско име
4. Напад

Оливера Петровић

Спортска страна

Спортски живот у нашој школи

Почетак је школске године па је и спортски живот у нашој школи веома развијен. Док се не заврше радови на поправци физкултурне сале, часови физичког васпитања одржавају се на спортском полигону у кругу школе. Тренутно су у јеку спортска такмичења ученика старијих разреда у оквиру Спортског друштва. Сваке године у јесењем периоду одржавају се спортска такмичења у школи, која трају по месец и више дана. Сваког дана се одржава по неко такмичење из неке спортске дисциплине. Полигон је пун такмичара и навијача који бодре своје екипе.

Такмичења су организована из следећих спортских дисциплина: кошарка, одбојка, рукомет, фудбал и друго. Осим фудбала у свим другим дисциплинама такмиче се и екипе девојчица. Нада се заврше ова такмичења на реду су такмичења у шаху, и стрељаштву.

Укупни резултати још нису познати. Када се такмичења заврше резултате ћемо објавити у следећем броју листа.

Реданција

РАДОВИ НА УРЕЂЕЊУ СТАРЕ ФИСКУЛТУРНЕ САЛЕ

У тону је уређење старе физкултурне сале. Извршена је инсталација струје, промењен паркет, урађена масна цохла и извршено још низ радова, тако да се уселавање у стару салу очекује за пар дана.

Реданција

ИЗДАЈЕ:

Основна школа

„Стеван Чоловић“

А Р И Љ Е

Б. Михаиловић бр. 10

УРЕЂУЈЕ:

Школска реданција

„Основац“

Одговорни уредник

Рада Стишовић, наст.

Технички уредник

Бисерна Ђурић, уч.

Штампа „Будућност“

— Горњи Милановац —

Са једног такмичења

ИЗ ИСТОРИЈЕ „АРИЉСКЕ ПИОНИРСКЕ ОЛИМПИЈАДЕ

„Ариљска пионирска олимпијада“ је основана 1954. године на којој су увек учествовале све Основне школе са подручја општине. Она се одржава већ 21 годину без прекида са богатим програмом у коме су обухваћене све спортске игре, атлетика, стрељаштво, гимнастика и слетске веште. „Олимпијада“ предствља смотру физичке културе и достигнућа у овој области на подручју општине Ариље. „Олимпијада“ се одржава сваке године за 25. мај, Дан младости. Траје четири дана

и у те дане такмичари живе правим логорским животом.

Право је задовољство бити присутан на отварању „Ариљске пионирске олимпијаде“, уз певање химне, дизање олимпијске, партијске и државне заставе на јарболе, уз постројавање екипа које броје преко 300 такмичара и уз пуно гледалиште са 4—5 хиљада гледалаца. За четири дана, колико траје „Олимпијада“, одржавају се и такмичења школа у културно забавном програму и такмичењу у знању ученика из појединих предмета. Сваке године се организују изложбе ученичких радова из области техничког и ликовног васпитања, као и из области осталих техничких и других сенција које постоје у основним школама.

НАСТАВИЋЕ СЕ РАДОВИ НА ИЗГРАДЊИ ФИСКУЛТУРНЕ САЛЕ

Према обавештењима која смо добили од управе школе, у изгледу је наставање радова на новој физкултурној сали. Још 1972. године, у марту месецу почели су радови на изградњи физкултурне сале и на изградњи новог учионичног простора. Крајем 1973. године завршено је 7 нових учионица, а на физкултурној сали урађени су темељи, бетонски стубови и плоча на делу помоћних просторија, свлачионица и купатила. Како смо обавештени због недостатка средстава, радови су обустављени крајем 1973. године.

Ове године Самоуправна интересна заједница основног и усмереног образовања СР Србије доделила је 1.200.000. динара средстава за завршавање сале. У току су припремни радови и уговарања, тако да се очекују почетак радова за неколико дана.

Реданција

Вињете у овом броју — ученици петих разреда